

EL QUE MÉS DESITGEM

Hem atrapat al geni de la llàntia meravellosa. Invisible, s'amagava en el despatx, darrere dels manuals de divorci pràctic. Ara està tancat en el soterrani, assaborint una llaminadura. Mai trobarà la sortida, encara que sigui un geni rastrejador. Supposem que és legal recloure-ho, perquè no hi ha res legislat. I sabem que només podem demanar un desig, el soci vol fer-ho. Jo vull portar-ho davant la jutgessa. Que descobreixi la complexitat del dret, els seus matisos; la nostra importància. Algunes fonts antigues diuen que l'últim advocat que el va tenir a les seves mans va desitjar la figura jurídica de la pubilla. És possible, perquè era un costum miraculós. I nosaltres què demanarem? Diners? Fama? Salut? No. En el fons, el que més desitgem és aparcar a l'entrada del Jutjat sense que ens multin.